

ΕΞ ΑΦΟΡΜΗΣ ΤΩΝ ΠΡΙΓΚΗΠΙΚΩΝ ΑΡΡΑΒΩΝΩΝ

Η ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ

Ἡ Ἑλληνὶς πριγκήπισσα μετὴν ὅποια ξετρελλάθησαν οἱ Ἄγγλοι. Τὸ ἔνομά της. Ὁ θῆς καὶ τὸ μαρτυρολόγιό της Ἁγίας Μαρίας. Ἡ κόρη τοῦ ἱερέως τῶν εἰδωλῶν. Σκηνὴς φρίκης. Τὸ συναξάρι καὶ ὁ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Γρηγόριος ὁ Κύπριος. Ἡ πριγκήπισσα καὶ ἡ γέννησί της. Σωγράφος καὶ ἀμαζών. Μία γνώμη τοῦ κ. Ἐλ. Βενιζέλου, κλπ. κλπ.

προσῆλθε ὅτι μόνον τῶν ποδηλάτων καὶ τῶν ἀπομακρυνθέντων ἀπὸ τὴν ἀνάστασις τῶν Ἁγγλῶν δὲν σταματᾷ ἐδῶ. Ἡ Ἁγγλικὴ ἐπιμεριδὴ προτίθει νὰ ἀνελασθῇ τὸ πρῶτον ὑπεροφικῆς τῆς «Κοινοῦντ Ἀλάν» Μαρίνα καὶ μὴ ἀλλῆ προτίθει νὰ μετανοασθῇ μὴ πόλις τῆς Σκωτίας Ἀθήνα...

Πολλοὶ Ἁγγλοὶ ἀριστοκράτες, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ τελέσουν τοὺς γάμους τῶν, τοὺς ἀνέβαλαν, γιατί ἡ ἀρραβωνιαστικὴ τους περιουσία νὰ ἰδοῦν τὸ φῶμα τῆς πριγκήπισσης γὰρ νὰ φέρουν τὸ δικό τους. Στὸς Ἁγγλῶς κάνει ξεχωριστὴ ἐντύπωση καὶ τὸ ὄνομά της, γιατί Μαρίνα Λατινιστὴ σημαίνει Ἑλληνιστὴς. «Ἐλῆνε ἡ πολυαγαπημένη μου πριγκήπισσα τῆς θάλασσας», γράφουν οἱ «Τίμης», καὶ αὐτὸ γὰρ λαὸ ἐξῆχος ναυτικῶ, ἔχει μεγάλη γοητεία.

Ἐδῶ εἶνε ἀνάγκη νὰ παρατηρήσῃμε ὅτι ἡ κόρη τοῦ πριγκῆπιδος Νικολάου δὲν βασιλεύει ἔτι γὰρ κανένα...θαλασσινὸν λόγο. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἑλληνικῆς Δυναστείας Γεώργιος Α' ἤλθει, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, νὰ παίρνουν τὰ μέλη τῆς δυναστείας χριστιανικὰ καὶ ὄχι ἀρχαῖα ἢ ξενικά.

Τὰ παιδιά του, τὰ ἔγγονα του, τ' ἀνίψια του, ὅλοι ἔχουν ὀνόματα ἁγίων τῆς Ὀρθοδοξίας. Καὶ ὅταν ἐξαντλήθῃσαν οἱ πρωτεύοντες ἁγιοί, ἐξεποικιλίσθησαν ὀνόματα δευτερευόντων, νὰ ποῦμε, ἁγίων. Ἐτοίμα, στὴν τρίτοιστὴν κόρη τοῦ Νικολάου δόθηκε τὸ ὄνομα τῆς μελαγχολικῆς ἁγίας, ποὺ εἰκονίζεται μετὰ ἁπάντων κλειδί στὸ χεῖρ καὶ λατρεύεται μετὰ πάντας ἀπὸ τὸν γυναικεῖο, προπάντων, λαὸν κόσμο, καὶ πανηγυρίζεται στὴς 17 Ἰουλίου.

«Τῆς Ἁγίας Μαρίας σῶμα», λέει ὁ λαός, ποὺ κάθε χρόνον κάνει τὸ προσκύνημά του στὰ ἐξώκλι ἐκκλησίασκα, γὰρ νὰ κόρη ἴστερα καὶ τὰ πρῶτα σῶμα τῆς χρονιάς. Γι' αὐτὸ καὶ στὰ ἐρημοκεκλήσια τῆς Ἁγίας Μαρίας φρενίζον γύρω ἀρμόνες, προήγηε καρποφῶν, σικιές, ἀπὸ κείνα τὰ μεγάλα σῶμα, ποὺ στὸ Μορηὰ ὀνομαζόνται «μεταξόσκια».

Ἀλλὰ τί ἦταν ἡ Ἁγία Μαρίνα; Τὰ παλαιὰ συναξάρια διηγούνται τὴ δραματικὴν ἱστορίαν της. Ἦταν παταδοπούκα. Κόρη ἱερέως, ἀλλὰ τὸν εἰδωλῶν. Αἰδέσιος λεγόταν ὁ πατέρας της καὶ λειτουργοῦσε στὸ Νεὸ τὸ Διός, στὴν Ἀντιόχεια τῆς Πισιδίας, στὸν καιρὸ τοῦ Διοκλητιανοῦ, δηλαδὴ στὰ 270 π. Χ., δηλ. στὴν ἐποχὴ ποὺ οἱ ἀρχαῖοι θεοὶ κλονίζονταν ἀπὸ τὰ βάρβατα τοὺς καὶ ὁ αὐτοκράτορ τῆς Ρώμης, γὰρ νὰ τοὺς σηπῶθῃ, ἔφαγε καὶ ἔφαγε τοὺς πρῶτους χριστιανούς. Τὸ πρῶτον ἀτήρημα τῆς Μαρίας ἦταν νὰ χάσῃ, ἀμέσως μετὰ τὴ γέννησί της, τὴ μητέρα της.

Ὁ Αἰδέσιος ἀναγκάστηκε νὰ παραδώσῃ τὸ βρέφος σὲ μίαν παρμιάνα, δεκαπέντε στάδια ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν.

Ἡ γυνίκα αὐτὴ ἦταν χριστοφορομένη. Ἐπέμψανε σ' ἕνα σπῆλινο, ὅπου γινόνταν λειτουργεῖς καὶ κατήχησι. Σ' αὐτὴς ἔπαυσε καὶ τὴ μικρὴ Μαρίνα, καὶ ἔτσι ἡ κόρη τοῦ ἱερέως τῶν εἰδωλῶν, μαζὶ μὲ τὸ πρῶτον γάλα, ἐθῆλασε καὶ τὰ νύματα τῆς ἀληθινῆς πίστεως.

Μεγάλωνε ἡ Μαρίνα καὶ γινόνταν ὄμοια κοπέλλα, σεμνὴ, γενναίη ἀπὸ τῆς ἀρετῆς ποὺ ἐδόξασαν τοὺς μάλιστα. «Καλλιπρόθετος» τὴν ὀνομάζει ὁ Συναξαριστὴς. Σὲ ἡλικίαν 18 ἐτῶν, ἐπάνω στὸ ἀνθος τῆς νεότητος της, τῆς συνέθετὸ δεύτερον τραγικὸν περιστατικόν. Ἀλλ' ἂς ἀφήσουμε νὰ τοὺς διηγηθῇ ὁ ἴδιος ὁ βιογράφος της, μετὴν ἀλλῆ καὶ παραστατικῆν του γλώσσα :

«...Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἦσαν εἰς τὴν Ἀνατολὴν ἕνας ἑπαρχος, τὸ ὄνομά του Ὀλύθριος, ἀγριὸς καὶ «θηριόγνωμος» ἀνθρώπος. Οὗτος ἔτυχε καὶ ἤρξατο ἀπὸ τὸ μέρος τῆς Ἀσίας νὰ ὑπάγῃ εἰς Ἀντιόχειαν, καὶ κατὰ τὴν ἑξῆς εἶδεν εἰς τὸν δρόμον τὴν μακαρίαν Μαρίναν, ὅπου ὄπτηγαν εἰς τὸ πατρικὸν της ποιμνιον, καὶ βλέπων τὸσον κάλλος αὐτῆς καὶ ὠρασιότητα, ἐτρόφῃ εἰς τὴν καρδίαν ἀπὸ σερικῶν ἔρωτα, διότι ἦταν ἡ κόρη πολὺ ὄμοια, καὶ ἔδειλεν εἰς τὸν νοῦν του νὰ τὴν κάμῃ γυναικα ὁ τρισκατάρτος, καὶ προστάσει νὰ τοὺς τὴν φέρουν εἰς τὸ κριτήριον.

Φαίνεται ὅτι ὁ ἔρωτας, κινή τὴν ἐλογίῃ, ἔπαυσε στάσι δικαστοῦ,

γιατὶ ὁ γλογορὸς αὐτὸς Ὀλύθριος, ἀντὶ νὰ ἐκφρασθῇ στὴν ὄμορφῃ παιδοπαύκα τὸ αἰσθητῶν, ἔφαγε δικαστήριον καὶ μεροστὴν τὴν ἀνολοφία του ἄρχισε νὰ ρωτᾷ τὴν Μαρίνα ποῦ ἐγεννήθη καὶ ποῦ κατοικεῖ καὶ τί θεὸ πιστεῖ ! Ἡ Μαρίνα, μετὴν παραρηθὴν καὶ πρῶτον χριστιανῶν, ἀπαντᾷ τὸν ἑπαρχὸν ὅτι πιστεῖ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ ἀρετῆτα νὰ θεοπάει στὰ εἰδωλά. Ἀκούστε τὴ φωνὴν τοῦ τῆς :

«...Μὴ ἔχῃς τινὰ ἐλπίδα ματαίως, ἡγεμών, εἰς ἐμέ, νὰ δειλιάσω ποσὸς κολαστήριον, διότι δὲν με θέλει χωρίσει ἀπὸ τὸν Χριστὸν καμμία θλίψις, λιμός, πῦρ, ξίφος καὶ ἄλλη χαλεπωτέρα βάσανος, οὔτε βίαιος καὶ πολυώδυνος θάνατος καὶ ἄλλη χαλεπωτέρα βάσανος, οὔτε πάλιν ἀπολαύσεις χρυσοῦ καὶ ἄλλου πλούτου καὶ τιμῆς νὰ με δειλεάσωσι» ἐπειδὴ ὅλα ταῦτα εἶνε φθαρτὰ καὶ πρόσκαιρα, ἡ δὲ ψυχὴ εἶνε ἀθάνατος καὶ ποθεῖ τὰ αἰώνια... Δεῖρε με, σφάξον με, κατὰκαυσον, πνίξον, καὶ παίδευσ με κολαστήρια μύρια !»

Λοιπὸν, οἱ δήμοι ἔπαυσε ἀμέσως δουλεῖν ἐπάνω στὸ ὄμοιο σῶμα τῆς Μαρίας. Στρατιώτες τῆς γινόνταν καὶ τὴν ὀρθάναν. Ἡ γῆ κοκύνει ἀπὸ τὸ αἷμα της, γιατί τὰ ραβδῶ ἦσαν ἀπὸ ἀγοστριανταγινεῖς καὶ εἶχαν ἀρχαῖα φορετὰ. Ὅταν ἡ Μαρίνα ἔπαυσε λιπῶναι, ὁ Ὀλύθριος διέταξε καὶ τὴν μετέφερεν εἰς ἑλῶναι, γὰρ νὰ συνεχισθῇ τὸ μαρτύριον, ὅταν ἀναλαβῇ. Ὑστερὶ ἀπὸ λίγες μέρες, ἐτὴν ἡμέραν πάλιν εἰς τὸ κράτησον.

—Μὲ ἀγαπᾷς τόση, Μαρία; Γίνεσαι διὰ μου ;
—Ὅχι ! Ἐλεῖα νύμφη τοῦ Χριστοῦ !...

Τὴν κρεμάσαν τότε, καταξέσχιον τὰ πτενὰ της μετὰ σιδηρένια νύμφα καὶ ἔβανον τὸ πεντάμορφο κορμὶ τῆς ἄσχημῃ καὶ ἄμορφῃ.

«...Καὶ ὄχι μόνον ὁ κοινὸς λαὸς ἐλυπηθῆ, καὶ ἐσυμπόνεσε, καὶ ἐδάκρυσε δι' αὐτὴν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ θηριώδης κολαστὴς ἀπέστρεψεν ἀπ' αὐτῆς τὸ πρόσωπον, μὴ ὑποφέρων νὰ βλέπῃ τὴν ἀσχημίαν τῆς σουτοῦν ἔγεινε ἀμορφος ἢ πρῶτον ὠρασιότητὴ καὶ πάγκαλος. Ἐφυλάκωσαν αὐτὴν πάλιν εἰς τόπον σκοτεινὸν καὶ ἀπαρκαμύθητον, ἀρήνοντες αὐτὴν ἀτρόπον καὶ ἀνεπιμέλητον.

Ἄλλ' ὅσον ἦτον διεσθαρμένον τὸ σῶμα της, τόσον ἡ ψυχὴ της ἀνεκαίνισθη καὶ λαμπρότερα ἐγένετο καὶ προσήγχετο ἐυχαριστοῦσα, πῶς τὴν ἤξειωσεν ὁ Κύριος νὰ βασιανισθῇ διὰ τὴν ἀγάπην του.

Ἐπειτα γίνονται ἄλλα μυστηριώδη πράγματα. Ὁ Διάβολος, θέλωντας νὰ βοηθῆσῃ τὸν ἑπαρχὸν στὸ σατανικὸν ἔργο, μεταμορφῶνεται εἰς φοβερὸν δράκοντα καὶ παρουσιάζεται εἰς τὴν θαρραλέα κόρη.

«Πῦρ καὶ φλόγα εὐγαινε ἀπὸ τὴν μήτην του καὶ τὰ ὄμματα» τὰ δοντὰ ἄσπρα καὶ ἡ γλώσσα ὡς αἷμα κόκκινη, ἐσφύριζε δυνατὰ, καὶ ἔκαμε ἀνεκακτον συγγισιν καὶ τοιαῦτα σχήματα φοβερώτατα, ὅπου ἤθελε τρομάξει ἕκαστος βλέπων τὰ τοιαῦτα.

Ἡ Ἁγία θῆος δὲν ἐφοβήθη, ἀλλὰ προσειχότανε. Ὁ δράκοντας ἔδραμε ἐπάνω της, πλάνε τοὺς στόμα του καὶ τὴν κοιλίαν του καὶ τὴν κατάνε. Ἡ Ἁγία ἀμέσως κάνει σταυρὸν μὲ τὸ δεξιὸν χεῖρ εἰς σπλάγχνα τοῦ δράκοντα, καὶ ὁ σταυρὸς ἔφαγε τὴν κοιλίαν τοῦ τέρατος σὺν ρωμαῖα δίτομη. Ἡ Μαρίνα βγῆκε ἀπὸ τὰ νεκρὰ τῶν σπλάγχνα, ἀλλ' ἀμέσως ὁ Σατανᾶς ἀλλάξει σχῆμα. Γίνετα ἀγροσκάλος καὶ ὀρμίζει νὰ τὴν κατασπαράξῃ, ἀλλ' ἡ Μαρίνα ἀτόρηται τὸν ἀράξει ἀπὸ τὰ μαλλιά της κεφαλῆς, παίρνει ἕνα σφιγὸν ποὺ βρέθηκε κει ἐκατὰ θείαν ἀκουσμίαν, τὸν χτυπᾷ στὸ κεφάλι καὶ τὸν σκοτώνει.

Τὸ πρῶτον, ποὺ οἱ στρατιώτες τοῦ ἐπάγχου μῆχαν στὴ φυλακῆ, βεβῆκαν τὴν Μαρίνα γυναισιτῆ, στὴν στάσι τῆς προσειχῆς.

Ἐκαὶ τὸ πρῶτον, καθῶς εἰς τὸν θρόνον ὁ ἑπαρχος, ἐμπροσθεν ὄλου τοῦ λαοῦ τῆς πόλεως, διέταξε καὶ ἔφεραν ἐκεῖ τὴν μάρτυρα. Τὴν ὅποιαν βλέπων ὁ ἑπαρχος ὄλην ὕγια καὶ φαιδρῆ εἰς τὸ πρόσωπον, ἐθαύμασε εἰς αὐτὴν, καὶ τῆς λέγει : Βλέπεις, Μαρίνα, πῶς οἱ μεγάλοι θεοὶ ἔχουν τὴν φροντίδα σου ; καὶ σπλαχνισθέντες εἰς τὰ κάλλη σου, σὲ ἐθερπέυσαν. Λοιπὸν, πρέπει καὶ σὺ νὰ μὴ φωνῆς ἀχάριστος, ἀλλὰ νὰ γείνη ἰερέα τῶν, νὰ τοὺς θουσιάζῃς ὁμοῦ μὲ τὸν πατέρα σου.

Νέα ἄρνησις τῆς Μαρίας, νέα βασιανιστήρια. Δημόσιον θέαμα εἶχε καταστήσει τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἔρωτος τοῦ ἀπρωταγῆντος αὐτοῦ ἐρωτευμένου. Διέταξε καὶ τὴν ἐγίνωνσαν, τὴν ἐξόρυσαν ἀπὸ τοῦ λαοῦ κατεβάντων μετὰ λαμπρῶν πορτῶν καὶ τὸ στήθος της.

«Μετὰ ταῦτα ἤφεραν εἰς τὸ μέσον ἕνα μεγάλο χάλκωμα καὶ τὸ ἐγέμισαν νερόν» καὶ κατεβάσαντες ἀπὸ τὸ ἐξὸν τὴν μάρτυρα, ἔδρασαν αὐτὴν δυνατὰ, καὶ τὴν ἐβούτηξαν εἰς τὸν

Ἡ πριγκήπισσα Μαρίνα (Σκίτσο τοῦ «Ἡμερησίου Κήρυκος» τοῦ Λοιδίνου).

